

РЕШЕНИЕ

№ 4912

гр. София, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 11.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5850** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.166, ал.2 от Данъчнопроцесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК], представлявано от управителя В. К. С. срещу Решение № 000030-5441/09.06.2022 година, издадено от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите /НАП/, с което е оставено без уважение Искане с вх.№-26-К-817/31.05.2022 година на дружеството-жалбоподател за възстановяване на платена с платежно нареждане от 24.03.2021 година по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 25 000 лева, като неоснователно. Наведеното основание за оспорване е за противоречие с материално-правните норми-чл.146, т.4 АПК, аргументирано подробно в жалбата. Иска се оспореното административно решение да бъде отменено от съда, както и да се присъдят разноските за съдебното производство.

В съдебно заседание пред АССГ, дружеството-жалбоподател се представлява от адв.А., която моли за уважаването на жалбата, както и за присъждането на разноските по делото-50 лева заплатена държавна такса.

Ответникът-изпълнителният директор на НАП, чрез процесуалния си представител-юрк.Г. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото

доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

Между страните няма спор от фактическа страна, че с Решение №000030-4537/14.05.2015 година на Държавната комисия по хазарта е издаден лиценз на [фирма] за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 /пет/ години в игрална зала с адрес: [населено място], област Х., [улица].

Дружеството е подало Искане по чл.36, ал.1 ЗХ за продължаване срока на издадения лиценз с вх.№000030-1872/09.03.2020 г. по регистъра на ДКХ с 5 години.

Изпълнителният директор на НАП е издал Решение за продължаване срока на издаден лиценз по ЗХ №000030-388/12.02.2021 г. с 5 години.

Страните не спорят, че след влизане в сила на решението за продължаване срока на издадения лиценз, е издадено удостоверение за издаден е лиценз за организиране на хазартни игри, като за получаването му на дружеството е указано да заплати такса по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 25 000 лева, която същото е заплатило на 24.03.21 г.

С Искане вх.№-26-К-817/31.05.22 година, дружеството е поискало внесената държавна такса в размер на 25 000 лева да бъде върната, по съображения, че таксата не е дължима.

По искането е издадено процесното решение, с което същото е оставено без уважение, като в него са изложени фактическите и правни съображения на органа за издаването му.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима-налице са положителните условия, съотв.липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба по чл.159 АПК:

Жалбата е подадена е срещу акт, който подлежи на съдебно оспорване по следните съображения:

В чл. 92 от ЗХ са изброени таксите, които се установяват, събират, прихващат и/или възстановяват по реда на ДОПК. По арг. от чл.92, ал.1 ЗХ, липсва нормативна уредба и относно установяване, прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси по реда на чл. 30, ал. 5 и ал. 6 от ЗХ.

Съгласно чл. 162, ал.1 от ДОПК „Държавните и общински вземания са публични и частни“. В чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК се определя, че публични са държавни и общински такси, установени по основание със закон. По разпоредбата на чл. 166, ал.1 от ДОПК, установяването на публични вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон“. Нормата на чл. 166, ал. 2 от ДОПК определя, че „ако в съответния закон не е предвиден ред за установяването на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публични вземане /А./, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК. Следователно този ред е приложим и към актовете, издадени по искания за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси по реда на чл. 30, ал. 5 и ал. 6 от ЗХ, какъвто е и процесният случай. Същият има характера на индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК и подлежи на оспорване по общата клауза на чл.145 АПК.

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването-адресатът на акта, неблагоприятно засегнат от него /чл.147, ал.1 АПК/, и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК-решението е съобщено на жалбоподателя на 09.06.22 година, а жалбата срещу него е подадена чрез ответника на 15.06.22 година.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В чл. 17 от ЗХ са уредени функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП, който съгласно чл. 16 от ЗХ осъществява държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарта дейности. Според чл.17, ал.1, т.16 ЗХ в действащата към датата на издаване на оспорения акт редакция, изпълнителният директор на НАП осъществява и други правомощия, освен посочените в т.1 – 15, в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Съгласно чл.7, ал.1 ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото следва да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно изпълнителния директор на НАП, е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

При издаването на оспореното решение не са осъществени отменителните основания по чл.146, т.2 и т.3 АПК-решението е издадено при спазване на установената форма и съдържание, съотв. при липса на нарушения на административнопроизводствените правила, обезпечаващи правилното установяване на релевантните по случая факти.

Спорът между страните е правен и е свързан с правилното приложение на материалноправните норми, като концентриран се свежда до два въпроса:

-Дължима ли таксата по чл.30, ал.6 ЗХ, след като искането за продължаване срока на лиценза е подадено преди влизането на нормата в сила ?

-Изключва ли чл.30, ал.7 ЗХ, приложението на чл.30, ал.6 ЗХ ?

За разрешаването на първия основен спорен въпрос по делото, съдът излага следното:

Преди всичко следва да бъде посочено, че настоящият състав / Решение №1832/21.03.2022 година адм.дело №11372/21 година; Решение №1833/21.03.22 година по адм.дело 11369/21 година и Решение № 6756/29.11.21 година по адм.дело №6756/21 година/ е застъпвал следното становище:

Таксата, установена по чл.30, ал.1 ЗХ е за разглеждането на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги. На основание на законовата делегация с чл.30, ал.1 ЗХ, размерът на таксата е определен с тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите-ТТЗХ, приета с ПМС № 289 от 15.11.2012г., обн. ДВ, бр.92 от 23 ноември 2012 г. Съгласно чл.4 от нея, за продължаване действието на издаден лиценз по чл.36, ал.1 се събира съответната такса по чл.3, ал.1. От своя страна чл.3, ал.1 от Тарифата определя таксите във фиксиран размер като ги диференцира според вида на организираната хазартна игра и броя на местата.

С разпоредбите на чл.30, ал.5 и ал.6 ЗХ /в редакцията му ДВ, бр.69 от 04.08.2020 г./ е въведено събирането на държавни такси според допълнителни критерии:

- по чл.30, ал.5 ЗХ за игри в игрално казино- срока на издавания лиценз;

- по чл. 30, ал. 6 ЗХ за игри с игрални автомати /каквото е процесната хазартна игра/-

броя на жителите в населеното място по местонахождението на обекта и срока на издавания лиценз.

АССГ, в настоящия състав, е приемал за съответен на действителното материалноправно положение извода на ответника, че се дължат и двете такси:

- държавната такса по чл.30, ал.1 ЗХ, вр. с чл.3, ал.1, т.4 ЗХ, б. "б" ТТЗХ за издаването на лиценз в зависимост от броя на игралните места, включени в лиценза;

- държавната такса по чл.30, ал.6 ЗХ

Дължимата такса по чл.30, ал.1 ЗХ е законово установена по основание, а размерът ѝ е определен в ТТЗХ.

Таксата по чл.30, ал.6 ЗХ е законово установена и по основание и размер.

Правопораждащите предпоставки за двете такси, установени за игри с игрални автомати, както съдът вече посочи, са различни: първата е поставена в зависимост от броя на игралните места, включени в лиценза, а втората - в зависимост броя на жителите в населеното място по местонахождението на обекта и срока на издавания лиценз. Двете такси не са в отношение на алтернативност и едната не изключва другата, следователно дължат се кумулативно.

Между страните е безспорно от фактическа страна, че искането на жалбоподателя за продължаване на лиценза със срок от 5 години е подадено на 09.03.2020 г., т.е. преди влизането в сила на 08.08.2020 г. на § 27, т.2 и т.3 от ЗИД на ЗХ /Обн., ДВ, бр.69 от 4.08.20 г./, с който в чл.30 се създават нови ал.5 и ал.6.

Съгласно § 86, ал.1 от ПЗР към ЗИДЗХ / ДВ, бр. 69 от 2020 г./, образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типовете и модификациите на игралното оборудване, джакпот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната, се довършват при досегашните изисквания в 6-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне.

С последвалото с § 3 от ЗР на ЗИД на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците /Обн., ДВ, бр. 11 от 9.02.2021 г., в сила от 9.02.2021 г./ изменение на нормата на § 86, ал.1 по ПЗР към ЗИД ЗХ, цифрата "б" се заменя с "9".

Съгласно чл.25 ЗХ / в редакцията ДВ, бр. 26 от 2012 г., в сила от 1.07.2012 г./, вр. § 85 и § 86, ал.1 от ПЗР към ЗИДЗХ / ДВ, бр. 69 от 2020 г./, когато приеме, че обстоятелствата по искането са изяснени, изпълнителният директор на НАП приключва разглеждането му и приема решение. Решението се основава на приетите за установени обстоятелства по искането и на закона.

Под довършване на производствата при досегашните изисквания следва се разбират изискванията, които следва да са спазени за издаването на решение по искането за продължаване на лиценза на дружеството, съответно дължимите към искането документи по Наредбата за документите, необходими за издаване на лицензи по Закона за хазарта. Сред тези изисквания е и задължението за плащането на таксата за разглеждане на документите - чл.1 и чл.5 от ТТЗХ.

Заплащането на таксата по чл.30, ал.6 ЗХ обаче не е сред изискванията за издаване на

решение по чл.25 ЗХ.

Задължението за плащане на дължимите такси възниква след влизането в сила на позитивното решение за издаване на лиценз-арг. от чл.12 ТТЗХ, чл.29, ал.3 и чл.34 ЗХ, т.е. след приключване на производството по подаденото искане със стабилен индивидуален административен акт.

Издаването на удостоверение за издаден лиценз-чл.34 ЗХ е действие, дължимо по силата на закона в изпълнение на влязлото в сила решение за издаването на лиценз, а не елемент от фактическия му състав като съвкупност от материалноправни изисквания и административнопроизводствени действия.

Единственото условие на закона за извършването на това действие от изпълнителния директор на НАП е заплащането на дължимите държавни такси от организатора на хазартни игри. С получаването на удостоверението за лицето възниква правото да организира хазартните игри.

В случая още към момента на издаване решението за продължаване срока на издадения лиценз-12.02.21 г., изменението на чл.30 ЗХ / ДВ, бр. 69 от 2020 г./ е било влязло в сила, което е станало на 08.08.2020 г.

С оглед на изложеното, АССГ, II о., 23 състав е поддържал тезата, че задължението за заплащане на таксите по чл.30, ал.5 и ал.6 ЗХ е извън обхвата на § 86, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗХ. Правопораждащ юридически факт за задължението е влизането в сила на позитивния индивидуален административен акт, издаден по искането-решението на изп.директор на НАП за издаване на лиценз/продължаване срока на издаден лиценз, с което производството приключва. Задължението има материалноправен характер и е подчинено на общия принцип за регулация-за него са приложими материалноправните норми, действали към момента на възникването му. Следователно заплащането на такса по чл.30, ал.6 ЗХ в случая не е било без основание и възстановяването ѝ е недължимо по съображения, черпени от § 86, ал.1 от ПЗР на ЗХ.

По втория спорен въпрос, свързан с твърдението, че чл.30, ал.7 ЗХ изключва приложението на чл.30, ал.6 ЗХ, АССГ, в този съдебен състав е изразявал в посочените по-горе три съдебни решения следното становище:

Нормата на чл.30, ал.6 /Нова – ДВ, бр. 69 от 2020 г./ ЗХ предвижда, че, за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв.

Съгласно разпоредбата на чл.30, ал.7 /Нова – ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г., изм., бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г., предишна ал. 5, бр. 69 от 2020 г./, за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1.

С алтернативен на корпоративния данък се облага дейността от организиране на посочените в този закон хазартни игри-чл.5, ал.4, т.1 /изм. – ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г./ ЗКПО.

Съгласно чл. 242. (Изм. - ДВ, бр. 94 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.), ал.1 (Предишен текст на чл. 242, изм. – ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г.) от ЗКПО, „хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино се облага с

данък върху хазартната дейност, който е окончателен.“

Очевидно е, че нормите на чл.30, ал.7 ЗХ, вр.чл.242, ал.1 ЗКПО и чл.30, ал.6 ЗХ пряко си противоречат. Тяхното противоречие изключва едновременното им приложение. Приложима би могла да бъде само едната от тях.

Ясно е, че нормата на чл.30, ал.7 ЗХ не е изрично отменена /чл.11, ал.3 ЗНА/, но в случая тя представлява добър пример за реализиране на института на мълчалива отмяна: Новият акт- ЗИД на ЗХ /обн ДВ, бр.69 от 4.08.20 г./, с който в чл.30 се създават нови ал.5 и ал.6, без да указва изрично, че отменя ал.5 предвижда правила, уреждащи по различен начин хипотезата, уредена досега от стария закон. Мълчаливата отмяна се основава на презумпцията, че в правния мир не могат да съществуват две правни норми, които да уреждат едно и също обществено отношение по различен начин. Правилото е *Lex posterior derogat legi priori* /по-новият закон отменя по-стария/. Следователно чл.30, ал.5 ЗХ / действаща към този момент/ е мълчаливо отменена с § 27, т.2 и т.3 от ЗИД на ЗХ /Обн., ДВ, бр.69 от 2020 година/. Ал.7 не е нова-не е създадена със ЗИД на ЗХ /обн ДВ, бр.69 от 4.08.20 г./. Тя е преномерираната предишна ал.5 на чл.30 ЗХ с т.4 от същия § 27 на ЗИД на ЗХ. Преномерирането ѝ изглежда да е изцяло резултат от законодателен автоматизъм и е очевиден пропуск.

Този извод следва и от историческото тълкуване на нормите.

Нормата на чл.30, ал.5 ЗХ е създадена със ЗИД на ЗХ /обн., ДВ, бр.1 от 2014 година/. С § 12 от същия в чл. 30 се правят следните допълнения:

1. В ал. 1 след думите "лицензи по този закон" се добавя "с изключение на първоначален лиценз за организиране на хазартни игри".

2. Създават се ал. 3, 4, 5, 6, 7, 8 и 9:

"(3) За поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри – тото, лото, игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, с изключение на онлайн залаганията, се събира държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози за всяка игра, а за хазартни игри, за които се събират такси и комисиони за участие – в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони.

(4) За издаване и поддържане на лиценз за *онлайн залагания* се събира двукомпонентна държавна такса, състояща се от еднократна такса в размер на 100 хил. лв. и променлива част в размер на 20 на сто върху разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри, за които се събират такси и комисиони за участие – в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони.

(5) За хазартни игри с игрални автомати и игри в игрално казино, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, таксата по ал. 4 не се събира.

Със ЗИД на ЗХ, / Обн., ДВ, бр. 105 от 19.12.2014 г., в сила от 1.01.2015 г./, ал.5 на чл.30 се изменя така:“ За хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1.”

Анализът на разпоредбите сочи, че чл.30, ал.5, създадена със ЗИД на ЗХ /обн., ДВ, бр.1 от 2014 година/ е във връзка с въведените със същото изменение правила да се събира:

- държавна такса в размер на 15 на сто върху *стойността на направените залози за всяка игра*, а за хазартни игри, за които се събират такси и комисиони за участие – в размер на 20 на сто върху *стойността на получените такси и комисиони, приложими за изброените в чл.30, ал.3 ЗХ хазартни игри* – тото, лото, игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, *с изключение на онлайн залаганията*

-*двукомпонентна държавна такса*, състояща се от еднократна такса в размер на 100 хил. лв. и променлива част в размер на 20 на сто върху *разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри, за които се събират такси и комисиони за участие – в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони, приложима за онлайн залагания /чл.30, ал.4 ЗХ/*

Едновременно с това, с ПЗР на същия закон- ЗИД на ЗХ /обн., ДВ, бр.1 от 2014 година/ е отменено корпоративното облагане по ЗКПО за хазартните игри, изброени в чл.30, ал.3 и ал.4 ЗХ.

Съгласно чл. 176а ЗКПО (Доп. - ДВ, бр. 69 от 2020 г.) (1) „Организаторите на хазартни игри, за които се дължи държавна такса по чл. 30, ал. 3 и 4 от Закона за хазарта, не се облагат с корпоративен данък за тази дейност; (2) За всички останали дейности лицата по ал. 1 се облагат с корпоративен данък”.

Анализът на посочените изменения разкрива логиката на законодателя да не се плаща алтернативен данък по ЗКПО само за тези хазартни-игрите по чл.30, ал.3 и ал.4 ЗХ, тъй като уредената там такса не е еднократна, а се дължи винаги и за всяка е една проведена от изброените там хазартни игри.

Таксите по чл.30, ал.5 и ал.6 ЗХ / Нови-ДВ, бр. 69 от 2020 г., в сила от 08.08.2020 година/ са еднократни. Дължат се при получаване на удостоверението за издаден лиценз. Затова и при тях заплащането на данък по ЗКПО е дължимо. Данъкът е свързан с реалното осъществяване на дейност и финансовите резултати от дейността.

По тези съображения съдът е приемал, че с влизането в сила на чл.30, ал.6 ЗХ, нормата на чл.30, ал.7 /предишна ал.5/ ЗХ е мълчаливо отменена.

Към настоящия момент е налице, обаче, вече трайно формирана практика на Върховния административен съд по аналогични дела / решение по адм.дело №1861/2022 година на ВАС, V о., Решение №2863/25.03.22 година по адм.дело №9780/21 г. на ВАС, V о.; Решение №3129/04.04.22 година по адм.дело №444/22 г. на ВАС, V о.; Решение №4274/05.05.2022 година по адм.дело №1225/22 г. на ВАС, V о.; Решение №4559/11.05.22 година по адм.дело №1662/22 г. на ВАС, V о.; Решение №4927/23.05.22 г. по адм.дело №240/22 г. на ВАС, V о.;/

Съобразявайки се изцяло с установената практика на ВАС, АССГ, II о., 23-ти състав отстъпва от изразяваното становище и приема, че оспореното решение е издадено в нарушение на материалния закон:

Съгласно чл. 30, ал. 1 от ЗХ, за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени

лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на Министъра на финансите.

С измененията и допълненията на ЗХ от ДВ, бр. 69/2020 г., чл. 30 от същия закон е допълнен с нова ал. 6, с която е въведена такса за издаване и поддържане на лиценз за организирането на хазартни игри с игрални автомати. Наред с това, не е отменена, нито е изменена по съдържанието си разпоредбата на чл. 30, ал. 7, преди – ал. 5 от ЗХ (в предходната му редакция от ДВ бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г.), според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Според вида на организираните от дружеството "хазартни игри с игрални автомати в игрална зала", дейността му попада в приложното поле на чл. 242, ал. 1 от Закона за корпоративното подоходно облагане/ЗКПО/: облагане с алтернативен данък върху хазартна дейност с игрални автомати, който е окончателен. В този случай се дължи само таксата по чл. 30, ал. 7 във връзка с ал. 1 от ЗХ.

Изричната уредба на чл. 30, ал. 7 ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал. 1. Дори и да се касае за законодателна техника при изменение на разпоредбите на ЗХ, която е довела до неяснота при правоприложението, следва да се има предвид конституционният принцип за законоустановеност на данъците и таксите. Дължимостта на данъците и таксите за всеки отделен случай следва да е ясна и безпротиворечива, което се изключва при наличие на неотменена разпоредба в приложимия нормативен акт, която изключва такава дължимост. В случай, че жалбоподателят е внесъл таксата по чл.30, ал.1 от ЗХ и организираните от него хазартни игри се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, то внесената от него такса и по чл.30, ал.6 от ЗХ е без правно основание и следва да се възстанови.

Предвид изложеното, оспореното решение като издадено в противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.4 АПК, следва да бъде отменено, а преписката да бъде върната на органа, с указания за възстановяване на поисканата сума от 25 000 лв.

С оглед изхода на делото основателно се явява и своевременно заявеното искане на жалбоподателя за присъждане на разноски-чл.143, ал.1. Доказаните разноски са в размер на 50 лева заплатена държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ и чл.173, ал.2 и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-5441/09.06.2022 година, издадено от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА административната преписка на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне по Искане с

вх.№26-К-817/31.05.2022 година, подадено [фирма],[ЕИК], съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите към настоящото съдебно решение.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма],[ЕИК] разноси по делото в размер на 50 /петдесет/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: